

PROSLAVA OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU

Proslavo ob 168. obletnici smrti našega največjega slovenskega pesnika, Franceta Prešerna, za katero je scenarij pripravila Polonca Košir, smo začeli z njegovim najbolj znanim delom; sedmo kitice Zdravljice, ki ji lahko ponosno rečemo himna. Sledila je pesem Pevcu, kjer Prešeren pesniku postavlja retorična vprašanja o usodi in o njegovem poslanstvu na Zemlji.

"Naš narod se ne more bahati s kraljico in velikimi vplivneži, lahko pa se s kulturo ter pesniki, kot so Prešeren in drugi." Tako se je glasil začetek govora našega ravnatelja, gospoda Romana Brunška. Že Stari Grki so tragedijo slavili bolj kot komedijo, čeprav jih je slednja bolj navdušila. Dane Zajc je zapisal: "Moja pesem je moja bolečina." V današnjem času je raznoraznim umetnikom bolečina prepogosto navdih za mnoga dela, vseeno pa najdemo mnogo avtorjev, ki povečujejo veselje in smeh, kot so Desa Muck, s svojimi deli Blazno resno, ki vsebujejo malo resnosti, Leopold in Primož Suhodolčan z nadvse zabavnimi zgodbami, katerim se nasmejijo še odrasli, in mnogi drugi.

Učenci nižjih razredov so nam zaupali, kako se živi ob pesmi Neže Maurer, Sladko življenje. Ob pomoči otroškega pevskega zbora smo skupaj s Kekcem odšli vse do konca širnega sveta, saj ta junak slovenskih src naslednje leto praznuje prav 100 let.

Glasbo zabavnega rožnatega mačka, znanega pod imenom Pink Panter, so nam predstavili Petra Uršič na tolkalih, Jaša Krevh na violončelu in Erik Gruden s harmoniko. Z Mancinijevim delom so ponazorili njegovo igrivost, občasno predrznost in pretirano samozavest.

Nekdo je nekoč rekel, da klovni niso za v bolnišnico, in dobil je odgovor: 'Otroci tudi ne'. Tako mnenje imajo namreč Rdeči noski, ekipa usposobljenih klovnov zdravnikov, ki skrbi za dobro počutje otrok v bolnišnicah. Veselje, ki ga prinašajo, so odlično prikazali plesalci plesnega krožka, pod mentorstvom Irene Balažic.

Nasmejali smo se lahko še ob skečih Kako fantje in dekleta premagajo bolečino. Pri predstavnikih tako imenovanega močnejšega spola so bile za boljše počutje dovolj že karte za nogometno tekmo, pri dekletih pa telefonski klic.

Gledališko-recitacijski krožek nam je pod mentorstvom Polonce Košir predstavil delo Moliere, in sicer komedijo Namišljeni bolnik. To je bilo umetnikovo zadnje delo, v katerem je sam igral glavno vlogo, hipohondra Argana, s katerim se je tu poistovetil Jakob Adamič Šeme. Arganova bolezen naj bi bila le prazna izmišljotina egocentrika, s katero naj bi preizkušal zvestobo svojih bližnjih. Njegovega stvarnega brata Beralda, ki podvomi v bolezen in ljubezen njegove soproge, je igral Luka Štrukelj, nezvesto ter pohlepno ženo pa Brina Zadravec. Uslužno služkinjo Toaneto in obenem tudi odličnega zdravnika nam predstavi Manja Vezočnik. Odlomek, ki so ga odigrali, komično prikazuje, kako zdravnik, gospod Pergon, v izvedbi Jake Podržaja, obupa nad pacientom, ki zavrača vse vrste zdravljenja, a se ima kljub temu za hudo bolnega ter Arganovo prevaro, s katero ugotovi, da je njegova prelestna življenska

sopotnica le koristoljubna, sebična in predvsem naveličana njegovega večnega nerganja.

Ob spremljavi Polonce Kukavice na klavirju nam je mladinski pevski zbor zapel, kako je, 'Ko se smeješ'. Nato pa je sledila podelitev šolskih Prešernovih priznanj.

Vsestranski umetnik ter prejemnik priznanja za poustvarjalne dosežke, Jakob Adamič Šeme, nam je s pomočjo vokalistic, Monike Tomažič, Neže Vesel in Tajde Kramar, predstavil svojo dvoglasno skladbo Učenje, že prej omenjena Neža Vesel, pa je na klavir zaigrala nagrajeno avtorsko skladbo Čarobni gozd ob spremljavi Monike Tomažič na violini in Tajde Kramar na flavti.

Zadnjo točko večera je predstavljal otroški pevski zbor, ki nam je predlagal, naj z odraščanjem le ne hitimo preveč, besedilo Ivana Sivca pa govori o dekletcu, ki ko mame ni doma, na hitro poskuša 'odrasti.'

Sara Patricia Zebec, 9. A, izbirni predmet šolsko novinarstvo